

Farligt eller ej ?

På grund af uforudsete omstændigheder (som det vist hedder, når der pludselig kommer noget ind udefra eller ovenfra) bliver denne uge og næste et blik i arkivet og en let revideret udgave. Nedenstående var først på banen i 2016. Nu er det så heldigt, at fodboldloven jo kun har 17 paragraffer, og tingene har det med at køre i ring. Fra 20. maj håber jeg at være tilbage på banen igen med noget frisk nyt.

Jeg har før på denne plads undret mig over, hvordan nogle weekender kan give masser af situationer til overvejelse, mens der i andre overhovedet intet sker, der kan påkalde sig opmærksomhed. Til gengæld kan man så bag kulisserne opleve, hvordan nogle emner fra de mere ydmyge paragraffer ligesom kan få deres eget liv og give en hel masse støj på linjen, uden at man i øvrigt kan finde det sted, hvor ilden begyndte. Men hver gang, man tror, at nu er den slukket, blusser den op igen med nye henvendelser.

Nu har vi så prøvet det igen. Ud af det blå kom der pludselig en masse henvendelser om fastgørelse af mål, uden at der var nogen ydre anledning til det. Det er ikke engang én af de ting, der er lavet om i årets løb, så det kan undre, at det er så markant. Men lad os tage en runde mere i manegen, vel vidende, at der ikke er noget nyt i det.

Fodboldloven stiller krav om, at der skal være et mål i hver ende af banen med dimensionerne 7,32 m gange 2,44 m. Bemærk de herligt skæve tal, som selvfølgelig stammer fra det engelske forlæg, nemlig henholdsvis 8 yards og 8 feet. Nu vi er på de kanter, taler vi om indvendige mål (og overligger og målstænger må højst være 12 cm lig med 5 inches). Målene skal i øvrigt være hvidmalede - men ingen dommer med respekt for sig selv vil forhåbentlig aflyse en kamp, hvis målene er aluminiumsgrå (og slet ikke efter den tilføjede passus om, at dommeren både skal basere sig på fodboldloven og spillets ånd). Så der er ingen grund til at styrte hen og købe aktier i en fabrik, der producerer hvid maling. Loven fortolker grå mål som lyse. En anden ting, som man kan bemærke i forbifarten, er forholdet 3:1, svarende til feet og yards. Så hvis man kan huske højden på målet, kan man gange med tre og få bredden. Forholdet 3:1 går også igen andre steder i banens mål - således er der fra mållinjen 5,50 m ud til målfeltets grænse, 11 m ud til straffesparksmærket og 16,50 m ud til straffesparksfeltets grænse. Så der er en god portion talmagi at hente her - og selv om dommeren skal kontrollere banen før kampstart, er det ikke noget, som man normalt vil krydseksaminere ham eller hende i. Det bliver primært til stikprøver - men man kan som sagt udlede en hel del, hvis bare man har et sted at starte fra.

Men det er også et krav til målene, at de skal være 'fast forankret til jorden'. Det er selvfølgelig kravet til spillernes sikkerhed, der spiller ind her. At få et fodboldmål i nakken er en alvorlig sag. Tiderne fra de glade 70'ere er forbi, hvor jeg erindrer en kamp på Kløvermarken i København, hvor det ene mål væltede i en kraftig storm -og alle parter, spillere såvel som dommer, gik over på nabobanen og spillede kampen færdig. Stormen har næppe været mindre dér.

Det kritiske punkt er, hvad 'fast forankret til jorden' vil sige, og det var også det, som alle henvendelserne gik på. Vi griber fodboldloven igen - for det er faktisk pænt og nydeligt defineret. Det står beskrevet, at målene ikke må kunne vælte og ikke kunne rykke sig under

kampen af hensyn til den sportslige afvikling. Omvendt må målene jo heller ikke stå så fast, at en spiller slår sig halvt fordærvet, hvis han kolliderer med en målstang. Denne forankring kan ske på den gammeldags og traditionelle måde med pløkker i jorden - men det kan også være ved et system af kontravægte, bagliggere eller andet. Bare de overordnede krav er opfyldt (ikke kunne vælte og ikke kunne rykke sig), er tingene i orden. Man kunne også tænke sig en flok sandsække til at sikre sig, at målet ikke kan vælte forover.

Noget af det, som vi jævnligt bliver spurgt om i DBUs lovgruppe, er, om vi ikke vil være så elskværdige at uddybe dette noget mere. Og det er ikke ond vilje, men nej, det kan vi ikke. Det hænger sammen med, at den enkelte dommer i den enkelte kamp har den suveræne afgørelse af, hvad han synes er farligt og hvad ikke. Den ret kan vi ikke tage fra ham - det gælder både spillernes udstyr og banens beskaffenhed. Selvfølgelig er det frustrerende for et hold eller en spiller, at noget bliver tilladt den ene weekend og ikke den næste, men det er vilkårene. Der er uden tvivl en god portion jura indblandet i dette og ikke bare fodboldlov-jura, men den meget mere alvorlige erstatningsjura, hvis nu noget går galt.

Af samme grund vil man aldrig opleve os autorisere eller godkende fodboldmål, benskinner, eller hvad det nu kan være. Det er ellers forsøgt adskillige gange af håbefulde fabrikanter, som selvfølgelig gerne vil have et godkendelsesstempel med i deres markedsføringsmateriale. Men svaret bliver hver gang det samme, nemlig et høfligt nej. Dels fordi dommeren i sidste ende har den suveræne ret til at afgøre, hvad han mener er farligt, men nok så meget fordi en autorisation ville kunne komme tilbage med 100 kilometer i timen, hvis noget gik galt. Et på papiret godkendt setup kan jo blive slidt med tiden og dermed ikke modsvare de forhold, hvorunder det blev godkendt - og ting kan blive monteret forkert, så de pludselig bliver farlige trods de fine godkendelsesord på papiret. Senest har en klub gennem sin lokalunion spurgt, om man kunne få nogle retningslinjer for, hvor store benskinner skal være. Og nej, det kan man heller ikke, eftersom folks skinneben har forskellig størrelse - især når vi begynder at sammenligne fuldvoksne seniorspillere med ungdomsspillere i de tidlige aldersgrupper. Benskinner skal yde en rimelig grad af beskyttelse, principielt dække hele skinnebenet, selv om det i det virkelige liv sjældent kan lade sig gøre fuldt ud, anatomisk set - og de skal være helt dækket af strømperne. Det er den eneste ramme, som vi kan sætte.

Smykker er også et kapitel for sig. Ifølge fodboldloven er de principielt helt forbudt af hensyn til fare for en selv og andre. Under smykker hører også piercinger (synlige) af den ene eller anden slags og placering. Smykker må heller ikke tapes ind. I de nordiske lande har vi så efter fælles overenskomst valgt at sige god for helt glatte vielsesringe, som ikke har indgraveringer eller skarpe kanter - men internationalt går det ikke. Seneste skud på stammen er, at DBU Bredde har vedtaget, at man i breddekampe - og kun dér ! - lovligt kan tape smykker osv. ind i stedet for at fjerne dem, hvis det betyder, at de ikke længere er farlige. Tanken er at få især flere piger til at spille fodbold, og det er jo et ædelt formål i sig selv.

Tilbage til fodboldmålene, der som nævnt har givet en del aktivitet den sidste uge: hvis målet ikke kan vælte og ikke rykke sig, er fodboldloven tilfreds, uanset hvordan pokker målet i øvrigt er fastgjort. Og det er dommeren på stedet, som har den enevældige ret til at sige ja eller nej. Når nu talen er på fodboldmål, vil det også være rimeligt at nævne, at transporthjul e.l. skal være anbragt ca. 22 cm bag mållinjen (svarende til boldens diameter), så man aldrig kan komme i tvivl om, hvorvidt et mål er scoret eller ej. Internationalt er det faktisk nu et krav, at der ikke må være noget som helst inde i målet, som kan få bolden til at springe ud

igen. Der var noget med en straffesparksscoring i en Youth League-ottendedelsfinale, som aldrig blev registreret.

Bliver vi i det farlige, har vi også kampe, som blev afbrudt i kortere eller længere tid, mens et heftigt tordenvejr høvlede hen over området. Lige akkurat torden og lyn skal man have den absolut største respekt for. Der er tilpas mange tragiske eksempler både i det store udland og herhjemme til, at man hellere må afbryde én gang for meget end én for lidt. Det er direkte skrevet ind i lovbogen, at dommeren aldrig må tage chancer, og at sikkerhed skal være det primære hensyn. Der er - som beskrevet tidligere her - i princippet ingen tidsgrænse for, hvor lang tid en afbrydelse må vare. Her skal vi have fat i den sunde fornuft og rimelighed, som forhåbentlig altid ligger øverst i dommerens rygsæk, og også holdenes, for en sådan aftale er typisk en, som man snakker sig til rette om efter at have konfereret med vejrudsigter osv.